

lucy clarke

ADEMHALEN

Eva dacht haar man te kennen, totdat hij uit haar leven verdween.
In zijn thuisland Australië komt ze achter de waarheid.

Over het boek

Ze zijn pas twee jaar samen als Jackson door een fataal ongeluk uit Eva's leven wordt gerukt. Om meer over zijn verleden te weten te komen en zijn familie voor het eerst te ontmoeten, reist zij af naar Australië. Saul, Jacksons broer, lijkt Eva in het begin liever weer snel te zien vertrekken. Toch groeien ze in hun gezamenlijke verdriet en boosheid naar elkaar toe. Hij leert Eva duiken, waardoor ze alle ellende van zich af kan zetten. Tegelijkertijd begint het beeld dat Eva van haar man had, langzaam af te brokkelen omdat ze achter steeds meer leugens komt die hij haar heeft verteld. Wie was de man met wie ze getrouwd was? En waarom zou hij haar dat aandoen?

Over de auteur

Lucy Clarke studeerde Engelse literatuur en heeft tijdens haar vele reizen altijd dagboeken bijgehouden. Na haar studie begon ze met schrijven en zette ze een organisatie op om (duurzame) ondernemingsdrift te stimuleren. Inmiddels heeft ze haar onderneming verkocht om zich fulltime aan het schrijven te kunnen wijden.

Van dezelfde auteur

Nachtzwemmen

Bezoek onze internetsite www.awbruna.nl voor informatie over onze boeken, volg @AWBruna op Twitter of bezoek onze Facebook-pagina [Facebook.com/AWBrunaUitgevers](https://www.facebook.com/AWBrunaUitgevers).

Lucy Clarke

Ademhalen

A.W. Bruna Uitgevers

Oorspronkelijke titel

A single breath

© 2014 Lucy Clarke

Vertaling

Guus van der Made

Omslagbeeld

© Masterfile

Omslagontwerp

Sanneke Prins, Sprout

© 2014 A.W. Bruna Uitgevers, Utrecht

ISBN 978 94 005 0177 5

NUR 305

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet van 1912 gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden veeelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Voor zover het maken van reprografische veeelvoudigingen uit deze uitgave is toegestaan op grond van artikel 16 h Auteurswet 1912 dient men de daarvoor wettelijk verschuldigde vergoedingen te voldoen aan Stichting Reprorecht (Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.reprorecht.nl). Voor het overnemen van gedeelte(n) uit deze uitgave in bloemlezingen, readers en andere compilatiewerken (artikel 16 Auteurswet 1912) kan men zich wenden tot de Stichting PRO (Stichting Publicatie- en Reproductierechten Organisatie, Postbus 3060, 2130 KB Hoofddorp, www.cedar.nl/pro).

Voor James

Proloog

Terwijl hij zijn muts over zijn oren trekt, kijkt Jackson naar Eva, die met het dekbed stevig onder haar kin geklemd en opgetrokken knieën opgerold op haar zij in bed ligt. Met gesloten ogen maakt ze een slaperig geluid waarmee ze wil zeggen: niet weggaan.

Maar hij moet wel. Zoals hij zich nu voelt kan hij niet naast haar blijven liggen. Hij heeft urenlang wakker gelegen en in het donker voor zich uit liggen staren; piekerend, piekerend, piekerend over de besluiten die hij heeft genomen en de gevolgen daarvan. Hij moet het huis uit om de prikkeling van de winterse wind op zijn gezicht te voelen.

Hij tilt een hoekje van het dekbed op, net genoeg om Eva een kus op haar blote schouder te kunnen geven. Dan legt hij het dekbed weer terug, pakt zijn visspullen en loopt naar buiten.

Het strand ligt er in het halfduister ruig en verlaten bij. Het is zo'n Engelse ochtend waar hij nog steeds niet echt aan gewend is. De dageraad breekt nooit helemaal door en in huis branden de hele dag lampen. Hij loopt tegen de wind in en trekt zijn schouders op om warm te blijven.

Bij de uitloper van een klif dat zich tot in de zee uitstrekt blijft hij staan. Hij kijkt naar de woedende golven die op het klif afrollen en in een explosie van wit schuim op de rotsen te pletter slaan. Hij wacht tot het juiste moment tussen twee golven, klimt dan het klif op en loopt behendig helemaal naar het eind. Dat is waar de vis het best zal willen bijten, omdat

daar de stroming het sterkst is. Als kind heeft hij vaak op blote voeten op de rotsen en kliffen van Tasmanië geklommen, en dook hij graag gillend van plezier van de rotsen tot hij door het water werd verzwolgen.

Nog voor de volgende golf op de rotsen breekt is hij al bij het eind van het klif en de rotsen achter hem verdwijnen onder een schuimende massa water. De sterke wind blaast het water alle kanten op en de lucht is zilt en vochtig. Hij draait zich van de wind af, zakt door zijn knieën en opent zijn doos met visgerei.

Jezus, hij had handschoenen aan moeten doen. Het is hier om te bevriezen. Hij krijgt wat sproeiwater in zijn nek en het is ijskoud. Zijn gevoelloze vingers maken hem onhandig en hij verliest zijn aas en moet tussen twee rotsen graaien om het op te pakken. Bij de tweede poging weet hij het met succes aan de haak te rijgen.

Ten slotte gooit hij de lijn uit. De gooiende beweging, die ooit zo vertrouwd voelde en hem tot rust bracht, schenkt hem deze ochtend geen troost. Zijn gedachten lijken te veel op de woeste zee en de stormachtige wind. Terwijl hij daar in de kou op de rotsen staat, bekruipt hem het gevoel dat zijn wereld begint in te storten. Het lijkt wel of zijn huid laagje voor laagje van zijn lichaam wordt gepeld tot uiteindelijk de scherpe botten die hem maken tot wie hij werkelijk is voor iedereen zichtbaar zijn.

Als zijn mobiel begint te trillen, schrikt hij op uit zijn gedachten. Hij houdt de hengel met één hand vast en graait met zijn andere hand in zijn jaszak. Dat zal Eva zijn. Hij zet zijn dodelijke, sombere gedachten van zich af en stelt zich voor hoe haar nog slaperige stem zal klinken als ze zegt: Kom terug naar bed...

Hij heeft eigenlijk al besloten dat ze gelijk heeft, dat hij weer teruggaat. Als hij jogt, kan hij in tien minuten terug zijn. Dan kan hij weer in het warme bed kruipen, tegen haar zachte

rondingen aan gaan liggen, en zichzelf voorhouden dat het allemaal echt is.

Maar als hij opneemt, is het helemaal Eva's stem niet die hij hoort.

1

Als ze uit de beschutting van de landtong komt, krijgt Eva de volle kracht van de wind over zich heen. Haar haar wappert naar achteren en ze houdt de thermosfles met koffie stevig beet. Overal langs de kustlijn wordt zand door de lucht geblazen en op het strand rolt een grote kluwen vislijn.

Er komt haar een vrouw tegemoet en haar paarse jas wordt door de kracht van de wind plat tegen haar rug geduwd. Ze heeft de met bont gevoerde capuchon strak over haar hoofd getrokken en Eva heeft er spijt van dat ze er zelf niet aan heeft gedacht om een muts op te zetten. Ze was vergeten hoe ruig het weer aan de kust kan zijn. In Londen breken de gebouwen de kracht van de wind en zit iedereen veilig achter de ramen.

Jackson en zij zijn de vorige avond voor de verjaardag van haar moeder naar Dorset gereden. Het was een gekkenhuis geweest toen ze de stad uit reden. Eva was door de geboorte van een baby met een stuitligging te laat uit het ziekenhuis thuisgekomen, maar het was haar toch gelukt om haar moeders cadeau in te pakken en hun ontbijtspullen op te ruimen, voor Jackson doodmoe was komen binnenstormen na een vergadering die was uitgelopen. Het was de hele week al zo geweest; op verschillende tijden gegeten, de spanning van het werk die hen thuis niet losliet, te laat in bed neergevallen en te moe om nog met elkaar te praten. Ze is blij dat ze dit weekend hebben om op adem te komen.

In de verte ziet ze de rotsen waar Jackson is gaan vissen. De grote, naargeestige rotsblokken lopen tot ver in zee door.

Ze vraagt zich af of hij al iets heeft gevangen. Het begon nog maar net licht te worden toen ze Jackson uit bed voelde glippen. Ze had gehoord hoe hij zijn spijkerbroek en trui aantrok en zijn jas had dichtgeritst. Daarna had hij zich over haar heen gebogen en haar een kus op haar schouder gegeven. Ze had haar ogen net lang genoeg opengedaan om hem met een rode muts diep over zijn oren getrokken door de deur te zien verdwijnen.

Net achter de rotsen vangt ze een glimp op van een boot. Hij verdwijnt even achter een golf en ze bedenkt zich dat het eigenlijk te hard waait om het water op te gaan. Ze knijpt haar ogen samen tegen de wind en ziet de boot dan weer op een golf omhoogkomen, een oranje reddingsboot. Ze vraagt zich af of er een ongeluk is gebeurd en direct daarna bekruipt haar een onrustig gevoel.

Tijdens de zomers in haar jeugd, toen haar vader nog leefde, waren ze elke ochtend naar dit strand gegaan om te zwemmen. Haar vader had het liefst de rugslag gezwommen en met zijn lange, dunne armen krachtige slagen gemaakt. Bij een gladde zee en met een opkomende zon die op het water schitterde, had ze altijd van die zwempartijen genoten. Maar vandaag is de zee donker, genadeloos.

Met tranende ogen van de wind speurt ze de rotsen af naar Jackson. Hij moet er zijn, hier gaat hij altijd vissen als ze naar haar moeder gaan. Maar het enige wat ze in de grauwe nevel van het water en de lucht kan ontdekken is de reddingsboot. Maar zelfs al ze zich voorhoudt dat de boot op een trainingstocht kan zijn, voelt ze haar knieën knikken en begint ze te rennen.

De thermosfles bonkt tegen haar heupen en het zand stuift op onder haar laarzen. Haar warme adem wordt in kleine, witte wolkjes zichtbaar en ze heeft last van haar dikke kleding. Haar spijkerbroek zit strak om haar knieën en de knopen van haar jas knellen tegen haar borst.

Als ze bij de voet van het klif komt, ziet ze een groepje van zo'n tien mensen staan. Haar blik dwaalt over hen heen naar het eind van het klif, waar de woeste golven met witte koppen uiteenspatten. De lucht is zout.

Ze kan Jackson nergens ontdekken.

Eva rent naar een man in een oliejas, wiens grijze, borstelige wenkbrauwen door de wind worden geteisterd. 'Wat doet die reddingsboot daar?' vraagt ze, en ze probeert de paniek uit haar stem te houden.

'Er is iemand van de rotsen geslagen.'

Haar hart begint te bonken. 'Wie?'

'Een visser, denken ze.'

Een moment is ze opgelucht, want ze weet dat haar man geen visser is. Hij is een dertigjarige marketeer bij een drankenhandel. Maar dan zegt de man: 'Een jonge vent blijkbaar. Misschien heeft hij daardoor meer kans tegen de kou.'

Eva heeft het gevoel dat alle lucht uit haar longen wordt weggezogen, alsof iemand haar hard om haar middel heeft gegrepen. Ze laat de thermosfles vallen, grijpt haar mobiel en rukt haar handschoenen uit om het nummer te kunnen intikken. Haar vingers verstijven in de kou en ze moet haar rug naar de wind draaien om Jacksons nummer te kunnen bellen.

Met de telefoon aan haar oor loopt ze onrustig heen en weer tot hij zal opnemen.

'Hoi, dit is Jackson,' klinkt zijn voicemail en haar hart lijkt stil te staan.

Terwijl ze de telefoon in haar zak stopt, rent ze naar het klif. Er staat een groot rood bord met de tekst: GEVAAR, NIET BEKLIMMEN. Haar sjaal wappert over haar schouders als ze over de rotsen klimt en ze hoort alleen nog het gieren van de wind. Ze hijgt en er gaat zoveel door haar heen dat haar hoofd ervan tolt. Ze dwingt zichzelf zich te concentreren op waar ze haar voeten neerzet en gaat stapje voor stapje verder.

Plotseling trekt iets kleurigs haar aandacht. Ze baant zich

voorzichtig een weg verder over de met mosselschelpen overwoekerde rotsen tot ze kan zien wat het is.

Tussen twee rotsen staat een openstaande, groene plastic doos met visgerei. Ze herkent hem meteen; ze heeft hem afgelopen kerst voor Jackson gekocht om de haken en gewichten in op te bergen die langzaam zijn bureaula overvol maakten. Er drijft zout water in de vakken waar het helderblauwe kunstaas als dode vis in ronddrijft.

Er klinkt een oorverdovende klap als er een grote golf op de rotsen breekt. Het ijskoude water spat in haar gezicht en ze zakt door knieën, terwijl ze zich met haar verstijfde vingers aan de rotsen vastklampt.

‘Hé!’ hoort ze iemand roepen. ‘Kom terug!’

Maar ze kan zich niet bewegen, zich niet omdraaien. Ze is verstijfd van angst. Haar gezicht is versteend en de achterkant van haar hoofd is nat. Het water druipt van haar sjaal.

Een paar seconden later voelt ze een hand op haar schouder. Er staat een politieagent achter haar, die haar bij haar arm pakt en haar overeind helpt. ‘Het is hier niet veilig,’ roept hij boven de wind uit.

Ze schudt hem van zich af. ‘Mijn man!’ gilt ze, en haar woorden komen er met horten en stoten uit. ‘Hij is gaan vissen! Hier, op deze plek!’

De agent kijkt haar aan. Op zijn kin zit een klein plukje haar dat hij bij het scheren over het hoofd moet hebben gezien. Er verschijnt iets van een ongeruste uitdrukking op zijn gezicht en dan zegt hij: ‘Oké. Oké. Laten we eerst terug naar het strand gaan.’

Hij pakt haar weer bij haar arm en helpt haar overeind. Met trillende benen volgt ze hem langzaam over de natte rotsen, terwijl hij steeds achteromkijkt of er geen nieuwe golf aankomt.

Als ze op het strand terug zijn, draait hij zich om. ‘Uw man was daar vanmorgen aan het vissen?’

Ze knikt. 'Zijn doos met visgerei staat daar op de rotsen.'

De man kijkt haar een moment lang aan zonder met zijn ogen te knippen. 'We kregen een oproep dat er een visser de zee in was gesleurd.'

'Was dat mijn man?' vraagt ze met een klein stemmetje.

'Dat weten we nog niet.' Hij zwijgt even. 'Maar het zou kunnen, ja.'

Ze heeft het gevoel dat ze moet overgeven en draait zich met een ruk om. Ze kijkt over de woeste, grijsgroene zee uit of ze Jackson ergens kan ontdekken. Ze slikt. 'Hoe lang geleden?'

'Ongeveer twintig minuten. De melding kwam van dat echtpaar.'

Ze draait zich om en volgt zijn blik naar een oudere man en vrouw in donkerblauwe parka's met een golden retriever aan hun voeten. 'Die twee daar? Hebben zij het zien gebeuren?'

Op het moment dat hij bevestigend knikt, stuift ze op hen af.

De hond begint enthousiast te kwispelen als ze naderbij komt. 'U hebt mijn man gezien! Hij stond daar te vissen!'

'Uw man?' vraagt de vrouw, en er verschijnt een geschrokken uitdrukking op haar gezicht. 'We hebben hem gezien, ja. Het spijt...'

'Wat is er gebeurd?'

De vrouw speelt met haar sjaal tussen haar vingers en zegt: 'We zagen hem daar vissen toen we voorbij kwamen lopen.' Ze werpt een blik op haar man. 'Jij zei nog dat het er gevaarlijk uitzag met die hoge golven, hè?'

Hij knikt. 'Toen we ons omdraaiden om terug te lopen, zagen we dat hij de zee in was gesleurd. Hij lag in het water.'

'We hebben de kustwacht gebeld,' voegt de vrouw eraan toe. 'We hebben geprobeerd hem in het oog te houden tot ze er waren, maar... we zagen hem niet meer.'

Ze vergissen zich, denkt Eva. Dat kan Jackson niet zijn ge-

weest. ‘Die man die u zag... wat had hij aan?’

‘Wat had hij aan?’ herhaalt de vrouw. ‘Donkere kleren, geloof ik. En een muts,’ zegt ze dan, terwijl ze haar hand op de achterkant van haar hoofd legt. ‘Een rode muts.’

Enige tijd later arriveert Eva’s moeder. Ze legt een deken over Eva’s schouder en zet haar een fleece muts op, terwijl ze zachtjes vragen stelt zoals: hoe lang ligt hij al in het water? Wat heeft de kustwacht gezegd?

Eva kijkt toe hoe de reddingsboot methodisch de zee afzoekt, alsof ze vierkanten in het water tekenen. De vierkanten worden groter en groter, tot de boot uiteindelijk zo ver van de kust verwijderd is dat ze zich afvraagt of het mogelijk is dat Jackson zo ver heeft gezwommen.

Ze probeert zich op iets anders dan de ijsskoude zee te concentreren en denkt met liefde terug aan de avond nu een maand geleden toen Jackson haar ’s avonds na een van haar late diensten in het ziekenhuis had verrast met een tas met daarin haar favoriete jurk en een paar goudkleurige schoenen met hoge hakken. Hij had gezegd dat ze zich moest omkleeden, omdat hij haar mee uit zou nemen.

Ze had zich in de kleedruimtes opgewonden omgekleed en haar uniform verwisseld voor de zwarte, zijden jurk die hij had uitgekozen. Ze had lippenstift op gedaan en haar donkere haar naar achteren gekamd, en toen ze weer naar buiten was gekomen had ze onder het bewonderend gefluit van de andere verloskundigen een rondje om haar eigen as gedraaid.

Jackson had haar meegenomen naar een door kaarsen verlichte bluesbar in Noord-Londen waar ze de zware bastonen tot diep in haar buik had voelen trillen. Ze had met haar hoofd tegen zijn schouder geleund en de sfeer in zich opgezogen om de spanningen van de dag kwijt te raken. Ze hadden cocktails gedronken die ze zich niet konden veroorloven

en van het dansen op haar hoge hakken had ze blaren op haar voeten gekregen, maar dat had haar niets kunnen schelen. Ze hield juist van Jackson omdat hij van een gewone werkdag iets bijzonders wist te maken.

Het luide gedreun van de helikopter van de kustwacht onderbreekt haar gedachten. De rode en witte kleuren steken fel af tegen de donkere wolken, bijna optimistisch, en er ontstaat een hoopvolle stemming onder de steeds groter wordende groep toeschouwers.

De politieagent staat in zijn eentje toe te kijken en wrijft zijn handen tegen elkaar om warm te blijven. Af en toe kraakt zijn radio en brengt hij die naar zijn mond. Eva kijkt zo nu en dan naar hem, bestudeert hem, wachtend op een teken waaruit ze kan opmaken hoe deze dag zal eindigen.

Het grootste gedeelte van de tijd brengen ze zwijgend door, terwijl ze naar het geraas van de golven luisteren, die in grote schuimkoppen op de rotsen uiteenspatten. Haar moeder houdt haar hand vast en zegt af toe zachtjes: 'Kom op, Jackson. Kom op.'

Als het ten slotte begint te schemeren, hoort Eva de radio van de agent kraken. Ze draait zich om en ziet hoe hij iets in de radio zegt. Hij kijkt over het water uit en knikt ernstig. Daarna laat hij de radio zakken.

Hij begint naar Eva te lopen. Ze schudt haar hoofd en denkt: niet zeggen!

'Ik ben bang dat de kustwacht de zoektocht wil staken.'

Ze grijpt met haar in handschoenen gestoken handen haar sjaal beet. 'Dat kunnen ze niet doen!'

'De boot heeft bijna geen benzine meer en het begint te donker te worden voor de helikopter. Het spijt me.'

'Maar hij ligt nog ergens in het water!'

'Het is de beslissing van de kustwacht.'

'Maar hij kan de nacht onmogelijk overleven.'

De agent wendt zijn blik af en kijkt naar het zand aan hun voeten.

Ze voelt haar moeders arm rond haar middel, die haar zo stevig vasthoudt dat het wel lijkt of ze haar verdriet probeert over te nemen.

‘Hij ligt daar nog ergens in het water,’ zegt Eva uiteindelijk. Ze rukt zich los en loopt met grote passen het strand af, waar in de verte de lichten van de kade zichtbaar zijn. Ze hoort haar moeder haar naam roepen, maar ze kijkt niet meer om. Ze weet precies waar ze heen moet.

Jackson is haar man en ze is niet van plan hem op te geven.

De visser stapt net vanaf zijn boot de kade op als Eva hem aanspreekt. ‘Is dit uw boot?’

‘Ja,’ antwoordt hij wantrouwend.

Ze haalt gejaagd adem. ‘Ik moet met u de zee op. Ik betaal u ervoor.’

‘Schat, deze boot gaat helemaal nergens meer heen...’

‘Mijn man is vanmorgen van de rotsen gespoeld.’

‘Uw man? Jezus! Ik heb het op de radio gehoord.’

Ze loopt langs hem heen en klimt aan boord van de boot alsof ze het commando heeft overgenomen.

‘Hé, luister...’

‘Weet u iets van stromingen? Het getij?’ vraagt ze, terwijl ze probeert haar stem vlak te laten klinken en zich alleen op praktische zaken concentreert.

‘Natuurlijk, maar ik kan niet...’

‘Alstublieft,’ smeekt ze, terwijl ze zich omdraait om hem aan te kijken en langzaam haar kalmte begint te verliezen. ‘U moet me helpen!’

Als ze eenmaal op open zee zijn, begint de boot te hellen en te rollen. Eva grijpt zich vast en haar vingers doen pijn van de kou. Ze staat zichzelf echter niet toe daar bij stil te staan, want als ze toegeeft dat haar voeten bijna bevroren zijn en het zo koud is

geworden dat ze niet meer kan stoppen met rillen, moet ze ook toegeven dat Jackson dit nooit overleefd kan hebben.

Het rotsachtige klif duikt als een laaghangende nevel uit het water op. Als ze er vlakbij zijn, zet de visser de motor uit. 'We laten ons van hieraf met de stroom meedrijven,' schreeuwt hij boven de wind uit.

Hij komt met een gele oliejas naar haar toe. 'Hier. Trek die over dat reddingsvest aan.'

Het materiaal is ruw en koud, en de lange mouwen schuren langs de gebarsten huid van haar polsen waar haar handschoenen ophouden. Ze kijkt naar beneden en ziet aan de voorkant van de jas een streep bloed zitten.

'Dat is vissenbloed,' zegt hij, als hij ziet waar ze naar kijkt.

Eva kijkt op het dek om zich heen, waar grote kreeftenvalen en zware netten die onder het zeewier zitten opgestapeld liggen. Er is licht aan boord, maar dat is bij lange na niet fel genoeg. 'Hebt u een zaklamp?'

'Ja.' Hij tilt de zitting van een houten bank op en haalt een lamp met een glas ter grootte van een eetbord tevoorschijn.

Hij geeft die aan Eva, die hem door het gewicht met beide handen moet vasthouden. Ze knipt het licht aan en richt de straal op het water. De lamp is verbijsterend sterk en ze moet een paar maal met haar ogen knipperen om aan het felle licht te wennen.

Hij haalt een tweede, kleinere lamp tevoorschijn en terwijl ze langzaam verder drijven, begint hij net als zij het water af te zoeken. Donkere golven komen als lichamen omhoog door het licht en verdwijnen dan weer.

'Vist uw man vaak?'

Uw man. De woorden klinken nog nieuw en lief. Ze zijn nog geen tien maanden getrouwd en nog steeds als ze zijn ring ziet stokt haar adem van geluk in haar keel. 'We wonen in Londen, dus hij vist niet zo vaak als hij zou willen. Vroeger als kind wel. Hij komt van Tasmanië.'

‘Waar is dat?’

Ze is vergeten dat sommige mensen niet veel van Tasmanië weten. ‘Dat is een eiland ten zuidoosten van Australië. Bijna recht tegenover Melbourne. Het is een Australische staat.’

Terwijl ze naar het inktzwarte water staart, gaan Eva’s gedachten terug naar alles wat er die dag is gebeurd. Ze stelt zich voor hoe Jackson met zijn hengel over het strand gelopen moet zijn. Zou hij een zwaar hoofd hebben gehad van de drank van gisteravond? Zou hij langs de waterkant hebben gelopen en aan haar in hun warme bed hebben gedacht, aan hun vrijpartij van gisteravond? Zou hij ook maar een moment hebben overwogen om terug te gaan om weer naast haar onder het warme dekbed te kruipen?

Ze stelt zich voor hoe hij met zijn verkleumde vingers het aas aan de haak moet hebben gedaan en daarna het visnet in het water liet zakken. Ze stelt zich voor hoe hij de eerste keer met een soepele beweging de lijn moet hebben uitgegooid. Golven zijn goed voor vissen, daar worden ze levendig van, had hij weleens tegen haar gezegd.

Hij kende zijn vis. Zijn vader had tien jaar lang een boot gehad om op kreeft te vissen en Jackson had mariene biologie gestudeerd. Het leven in Londen, waar ze woonden, was niet erg opwindend voor een marien bioloog, maar hij zei dat hij voldoende van de kust te zien kreeg als ze bij haar moeder op bezoek gingen. Op Tasmanië had hij een oude zeekajak gehad waarmee hij met een sleeplijn achter de boot door verlaten baaien en inhammen had gepeddeld. Ze was altijd dol geweest op zijn verhalen over zijn tochten langs bergen en de wilde kustlijn, waarbij hij vis ving die hij ’s avonds op een open vuurtje bereidde.

Plotseling klinkt er een luide plons en Eva slaakt een kreet.

De lamp is uit haar handen gegleden en veroorzaakt een vreemde, gele gloed, terwijl hij langzaam in het donkere water wegzinkt.

Ze probeert voorover te bukken om de lamp te pakken, maar het licht begint te knippen terwijl de lamp zinkt en gaat dan helemaal uit.

‘Het spijt me! Ik dacht dat ik hem stevig vasthad,’ zegt ze, terwijl ze over de rand van de boot leunt. ‘Ik ben hem kwijt. Ik zie helemaal niks meer. Het spijt me... Ik..’

‘Het geeft niet,’ zegt de visser zacht.

Ze slaat haar armen strak om zich heen. Haar lippen prikken in de koude wind, terwijl ze in de eindeloze duisternis staart. ‘Hoe koud is het?’ vraagt ze zacht. ‘In zee?’

Hij haalt diep adem. ‘Ik denk dat het nu acht of negen graden is.’

‘Hoe lang kan iemand daarin overleven?’

‘Dat is moeilijk te zeggen.’ Hij zwijgt even. ‘Maar ik denk hooguit een paar uur.’

Buiten het geluid van het kraken van de boot en de golven die tegen de boeg slaan is er geen enkel geluid te horen.

Hij is dood, denkt ze. Mijn man is dood.

**Ontdek de beste en mooiste nieuwe boeken met de gratis
Lees dit boek-app**

Wilt u als eerste de beste en mooiste nieuwe boeken ontdekken? Vaak nog voordat die boeken zijn verschenen en de pers erover heeft geschreven? Download dan gratis de *Lees dit boek*-app voor Android-telefoons en -tablets, iPhone en iPad via www.leesditboek.nl.

Blijft u graag op de hoogte van de nieuwste boeken?

Volg ons dan via www.awbruna.nl, en en meld u aan voor de nieuwsbrief.